

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

3. Argumenta adversaria solvuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

& multiplicatio vnionum eiusdem qualitatis circa idem subiectum; nam ideo magis radicatur illa qualitas, quia datur de novo alia vnio illius qualitatis ad subiectum per quam magis vnitur, & magis inhæret qualitas, quæ tantum quomodocumque vnietur per primam vnionem: atqui illa pluralitas vnionum est pluralitas, seu multiplicatio entitatum modalium, non speciei, sed solum numero distinctarum, quod sic probatur, quia specifica ratio modi vnionis debet sumi à partibus vnitis, quia tota ratio essentialis vnionis est in ordine ad vnienda extrema vnibilia inter se, sed extrema illa respectu omnium vnionum sunt eadem, quia eadē numero qualitas vnitur ad idem numero subiectum per omnes illas vniones: ergo omnes illæ vniones sunt modi eiusdē speciei: ergo si ex alio capite sunt plures realiter distincti, solum numericæ distinguuntur à parte rei: ergo plures modi numero distincti sunt eodem subiecto simul per vos: ergo iam modi non indi-
duantur à subiecto, quia iam non plurificarentur in eodem individualiter, si ab ipso singularisarentur, vt vos in fundamentali ratione asseritis.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta Adversaria solvuntur.

23 **A**D primum argumentum primæ sententiæ distinguo maiorem cum P. Suarez, habet totum suum esse in ordine ad subiectum, id est dicit relationem transcendentalem ad illud ab ipsoque dependet intrinsece concedo, adhuc in quantum individuum est habet totum suum esse, id est individuationis subiecti est principium intrinsecum individuationis accidentis nego; unde explicata æquivocatione argumenti tota corruit, ac funditus labefactatur vis illius ratiocinationis, aliud enim est dependere aliquid ab aliquo in individuatione, aliud est intrinsece individuari ab illo, v.g. in vestra sententia anima rationalis dependet per relationem transcendentalem à Deo, in sua individuatione, quia tota origo individuationis animæ rationalis, refunditur in primam causam, quia illa est, quæ determinat quoad individuum in productione, id est tota causa, quare producit individuum hoc potius quam illud est prima causa, Deus videlicet; unde propter has omnes rationes, quæcunque creatura, licet corporea, vel spiritualis dependet à Deo in sua individuatione, & nihilominus Angelus, & anima rationalis, v.g. non indi-
duantur à Deo intrinsece, nec sumunt singularitatem aut individuationem tanquam à principio intrinseco à Deo; ergo similiter accedens, licet vt individuum dicat ordinem transcendentalem ad subiectum ab ipsoque dependeat, nihilominus non est necesse, vt indi-
viduetur à subiecto; nam aliud est habere individuationem in ordine ad aliquod ab ipsoque dependere in illa, aliud est individuari ab ipso intrinsece, vt patet ex dictis.

24 Ad confirmationem concedo maiorem; concedo item primam partem minoris, ad secundam negatur in sensu à nobis explicato, in responsione ad Argumentum superius, quia vt ibi diximus, aliud est dependere ab ipsa in esse vt à materia causa, ab aliquo vt accedens dependet à subiecto, aliud est subiectum esse principium intrin-

secum illius esse individui, quia potius subiectum respectu accidentis, quasi extrinsece se habet; respectu autem compositi ex accidenti, & subiecto dicitur intrinsecum principium, & adhuc in illo genere extrinseco per modum termini habitudinis, non est principium individuationis accidentis subiectum propter rationes supra traditas in nostra conclusione.

Ad vltimum, si loquatur naturaliter illa maior, 25 & de duobus accidentibus eiusdem rationis, vt sunt duo calores vt vnum simul negamus illam, quia licet habeant distinctionem individuum in se, cum vnusquisque calor sit sufficiens ad reddendum subiectum calidum vt vnum, superfluit alter calor vt vnum, ratione cuius superfluitatis non possunt dari duo calores vt vnum naturaliter simul, quia natura nihil superfluum paritur, & frustra fiunt per plura, quæ possunt fieri per pauciora, vt est axioma certissimum in Philosophia, & hæc præter alias etiam est ratio, quare naturaliter non possint duæ formæ substantiales similes informare vnica materiam; ex quibus colligitur, non ideo non posse duo accidentia similia esse in eodem subiecto, quia indi-
viduentur à subiecto, vel differant per ipsum, sed propter rationem dictam; nam si accidentia propter rationem adversariorum non possent esse simul in eodem subiecto, nulla duo vel plura accidentia, nedum eiusdem speciei, sed neque diversarum specierum possunt esse in eodem subiecto; consequens est aperte falsum, quia in eodem individuo substantia est quantitas hæc, & hæc qualitas; nam in eadem parte sacari vel lactis est albedo, & dulcedo, quantitas, & qualitas, & diversæ qualitates speciei, & numero. Deinde, quia non minus repugnaret propter illam rationem esse in eodem subiecto, simul naturaliter duo, aut tria accidentia dissimilia, numero distincta, ac si essent similia, quia tam hæc, quam illa indi-
viduarentur à subiecto, sed nihilominus duo accidentia dissimilia solo numero distincta sunt de facto in eodē subiecto, vt sunt duæ visiones duorum obiectorum solo numero distinctorum; ergo ratio quare duo accidentia similia non possunt esse in eodem subiecto, non est quia indi-
viduentur ab illo, sed potius quia quando illa habent omnimodam similitudinem, nullum agens per se intendit, vt bene docet P. Suarez, aut pluralitatem eorum aut aliud inducere in subiectum iam habens aliud omnino simile, quia solum intendit agens reddere passum sibi simile, quod per vnā tantum huiusmodi formam satis consequitur; at vero quando accidentia non sunt prædicto modo similia, cessat hæc ratio, & subiectum indiget maiori assimilatione, & ideo agens etiam illam procurat, vt v.g. quamvis medium excepta specie Petri, sit illi simile intentionaliter non est sufficienter simile Paulo, & ideo manet in Paulo virtus ad inducendum speciem, qua illud reddat sibi simile, & sic de alijs, quod melius explicatur ex parte subiecti, & ex capacitate illius, sicut enim materia prima, quamvis sit indifferens ad omnes formas substantiales, non tamen habet capacitatem ad habendas omnes simul neque plures, quia vna forma sufficienter actuatur, ita etiam subiectum accidentium, quamvis per se primo sit capax alicuius speciei accidentis, & consequenter sit indifferens ad quodlibet individuum eius, nihilominus non est capax vt simul recipiat omnia vel
Tr 2 plura

plura individua talis speciei, quatenus in eis specifica ratio eodem modo reperitur, quia sufficienter actuatur huiusmodi capacitas una forma talis speciei, & hoc contingit quando individua formae sunt omnino similes, & eiusdem rationis, & habitudinis, quando vero accidentia dissimilia sunt, & varias habent habitudines, tunc unum non sufficit ad replendam capacitatem subiecti, & ideo fieri potest ut in eodem subiecto multiplicentur, donec capacitatem eius omnino repleant, ut potentia intellectiva, quatenus est capax scientiae naturalis Dei, vel hominis sufficienter disponitur in actu primo, una numero scientia metaphysica, vel Philosophica, & ideo iam non manet capax alterius scientiae, similis tamen eadem facultas intellectiva, ut est capax actualis cognitionis hominum, non plene actuatur uno actu, quo Petrum vel Paulum cognoscit, neque una specie intelligibili, & ideo est capax plurium, donec eius facultas sufficienter compleatur, quia illa plura non actuant illam omnino eodem modo: sed in ordine ad diversa; unde evidenter colligitur non provenire per se ex individuatione, quod aliqua accidentia solo numero diversa non possint esse simul in eodem subiecto; nam licet in eo simul essent, ut mirabiliter advertit magnus Suarez, possent optime intelligi distincta numero ratione suarum entitatum, sicut distinguuntur ea, quae simul esse possunt, ut dictum est, vel sicut distinguuntur ea, quae successive insunt eidem subiecto, sed quod aliqua in esse non possint, provenit, ut iam dictum est, ex incapacitate naturae subiecti, & adaequatione quae inter potentiam receptivam eius, & talem actum reperitur: ex quo infero de potentia absoluta non repugnare plura accidentia solo numero differentia, etiam si sint omnino similia, simul poni in eodem subiecto, quia ex individuatione, & distinctione eorum non repugnat, & Deus potest operari in subiectum ultra naturalem capacitatem eius, & si Deus id vellet facere ad ostensionem omnipotentiae suae, non esset omnino superfluum.

26 Ad argumentum secundae sententiae respondeo ex P. Suarez *dispur. 5. sect. 7.* concedendo antecedens, & negando consequentiam, aitque eorum, quae in antecedenti assumuntur causam esse identitatem realem modi cum re, cuius est modus optima solutio, verum omnino non solvit argumentum, quia identitas inter rem, & modum non est proprie identitas, cum inter utrumque mediet distinctio ex natura rei, nos autem respondemus argumento, ut responsum fuit sententiae ratione primae sententiae.

27 Ad confirmationem eodem modo respondeo, nam liceat modus ita dependeat à re cuius est modus, ut nullo modo possit existere sine illa, nihilominus non individuatur ab ipsa; aliud enim est individuari ab aliquo; aliud autem dependere ab illo quomodo cumque, ut ex supra dictis clarissime, ac evidentissime patet; unde licet individuatione modi dependeat à re, res autem non est principium individuationis modi.

DISPUTATIO V.

De natura, & essentia distinctionis.

QVÆSTIO I.

In quo consistat distinctio formaliter.

SECTIO I.

Sententia Adversaria declaratur ac probatur.

P R I M A sententia asserit distinctionem formaliter consistere in negationem identitatis; hæc sententia est Thomistarum, quam sequitur, P. Suarez in *metaph. 1. tom. disp. 7. num. 3. §. Tandem animadvertendum:*

Probatur primo ex Arist. in *Prædicamentis, c. 3. 2* & lib. 5. *metaph. cap. 15.* ubi asserit relationes primi generis in unitate fundari, & diversitate, sic omnes interpretantur, fundari in unitate, vel numero, quia ubi est numerus non est multitudo, ubi autem est multitudo ibi est distinctio, atque divisio: ergo apud Aristotelem, ipsa distinctio, vel diversitas non est relatio, sed præsupponitur ad relationem tanquam fundamentum. Patet consequentia, quia diversitas, vel ipsamet distinctio in communi modo loquendi, vel specialis species distinctionis: sed Aristoteles asserit diversitatem esse fundamentum relationis: ergo talis distinctio seu diversitas non est ipsa relatio intrinsece, & formaliter, cum relatio non sit suum fundamentum.

Confirmatur, relatio ista primi generis, quae fundatur in diversitate est relatio realis distinctionis: ergo hæc secundum Aristotelem non est ipsa distinctio seu diversitas, sed ad distinctionem consequitur, tanquam relatio ad fundamentum suum.

Probatur secundo ratione fundamentali, inter 4 duo entia positiva, quae actu existunt, ut inter Petrum, & Paulum prius intelligitur distinctio, quam relatio prædicamentalis distinctionis: ergo distinctio horum entium positivorum non consistit in ipsa relatione: consequentia evidens est; antecedens probatur manifeste, ideo Petrus respicit Paulum ut quid ab eo distinctum, quia Petrus non est Paulus, sicut enim prius supponitur actio, & agens quam dari possit relatio agentis, & sicut prius effectus productus quam dari possit in eo relatio producti, ita prius intelligitur, quod Petrus non sit Paulus quam possit intelligi Petrus respiciens Paulum ut quid distinctum ab eo; quod probatur, quia Petrus respicit Paulum negando identitatem cum ipso: ergo hæc negatio supponitur ad relationem. Patet consequentia apud te, quia relationem formalem terminandi non ponis relationem, sed absolutum fundamentum, & apud omnes, quia est certissimum rationem formalem primam